

at drive under Get. Det er for at sikre den ringere Mand paa Landet, at man er imod enhver saadan Sammenlægningsret, og det er kun den samme Sikkring, som man efter min Mening bør søge at opnaae for den ringere Mand i Kjøbstæderne, der driver et Haandværk, og denne Sikkring opnaaer man for en deel ved at sætte saadanne Stranker for Capitalen, at den ikke aldeles skal undertrykke den Ubemidlede. Pengemagten er som enhver anden Magt uhyre farlig, naar den misbruges, men for enhver farlig Magt maa der i enhver velordnet Stat sættes visse Grændser, for at den ikke skal misbruges til Skade for den store Mængde. Naar den samme ærede Rigsdagsmand dernæst har talt om Svendes og Mesterprøver, da veed jeg ikke, hvorledes han er kommen til at tale derom; thi jeg har ikke udtalt Noget om, at det var Mester- eller Svendepøver, der skulde bibeholdes; jeg har med Glid undgaaet disse Udtryk, fordi de aldeles ikke passe til det, jeg har tænkt mig. Man kalder af mig antydede Prøver, hvad man vil, man bruge Udtrykket „Duelighedsprøver“, men det er hverken Mester- eller Svendestykker. Jeg holder ikke af det, der stod i det tidligere Forslag, at de, der havde gjort Mesterstykker i Laugene, skulde kaldes „Haandværksmestere“, men de andre „Haandværkere“; dette Udtryk „Mestere“ er et forældet Udtryk, som Mange ikke sætte Priis paa, ligesom heller ikke. Navnet „Svend“ betyder Noget. Naar den tidnævnte ærede Rigsdagsmand endvidere talte om, at en stimpel Arbejder kunde uddanne sig i en Mandes Værksted, kunde uddanne sig til en duelig Smed — troer jeg han omtalte — saa vil det paa ingen Maade forhindres ved mit Forslag. Jeg skal nemlig tillade mig at oplyse, at de af mig foreslaaede Prøver ikke skulle være anderledes, end at en veloplært Dreng vil kunne gjøre dem strax ved Udløbet af sin Læretid, dersom han ønsker det, men at det ogsaa skal være ham tilladt at vente til den Tid, da han vil etablere sig som selvstændig Mand, saa at han altsaa kan gjøre Prøven paa den Tid, han selv foretrækker. Derpaa vil mit Forslag gaae ud; det skal ikke være en Mesterprøve og endnu langt mindre en Svendepøve, som den ærede Rigsdagsmand

omtalte. Det var ogsaa meget betegnende, hvad den ærede Rigsdagsmand yttrede om, at der i Kjøbstæderne skulde udvikle sig „Handels- haandværkere“; den ærede Rigsdagsmand er meget rig paa at opfinde nye Udtryk, og de Haandværkere, han svarmer for, blive virkelig Handels- haandværkere. Det glæder mig, at den ærede Rigsdagsmand har udtalt sig aldeles aabent (Escherning: Jeg udtaler mig altid aabent.); men den ærede Rigsdagsmand formaar det ikke altid, om han end vil det; thi det beviser, at min Frygt er suldkommen begrundet. Det er netop disse Handels- haandværkere, som man efter min Formening ikke maa ønske sig; thi det maa blive, som han sagde, Folk, der ikke selv kjende til Haandværk, men ville lade Arbeidet forfærdige hos Haandværkere omkring i Landet, og som derefter ville bringe det til Byen, stille det op i Udsalg og drive Handel dermed. Det er ganske rigtigt; det er det, som jeg netop frygter; men da den ærede Rigsdagsmand holder af det, saa stiller han sig paa det rette Standpunkt, for sin Mening ved at ville affstaa alle Prøver; men jeg frygter, at dette Handels- haandværk ikke vil blive Haandværksstanden til Gavn. Med Henhyn til § 6 er der et Par ærede Talere, der have spurgt, hvorledes man skulde komme ud af den, naar man holder paa Prøverne, og en æret Rigsdagsmand sagde, at saa kunde man slet ikke holde den. Jeg er af den modsatte Mening. Holder man paa Prøverne, kan man meget godt beholde Paragraphen; thi der kan tænkes Haandværkere, som ville aflægge Prøver i 2—3 Aar, og en Mand, f. Ex. den, som den ærede Rigsdagsmand for Københavns anden Valgfreds omtalte, vilde kunne gjøre Prøvestykke i mange Aar. Dersom vi derimod ikke holde paa Prøverne, vil jeg ansee det for overmaade farligt at lade § 6 staa, som den staaer; den behøves et heller for at opnaae det Formaal, som den ærede Rigsdagsmand for Københavns 5te Valgfreds omtalte som saa gavnligt; thi der er en anden Paragraph i Loven, som siger, at den Haandværker, som gjør Hovedstykket til et Arbejde, er berettiget til at forfærdige Alt til at faae dette Arbejde færdigt. Han er saaledes ikke bundet indenfor sit Haandværks Grændser;